U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyň: **a) N. N.**, a **b) nezl. K. N.**, obě zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2015, čj. OAM-352/ZA-ZA08-K07-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 5. 2016, čj. 32 Az 18/2015-59,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyň a) a b) Mgr. Janu Urbanovi, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **6365 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2015, čj. OAM-352/ZA-ZA08-K07-2014, žalovaný žalobkyním a) a b) neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Tvrzení žalobkyň, dle nichž Ukrajinu opustily z důvodu obav před válkou a také proto, aby mohly žít s matkou žalobkyně a), která má v České republice trvalý pobyt, shledal žalovaný pro udělení mezinárodní ochrany nedostatečnými.

[2] Krajský soud v Hradci Králové názoru žalovaného přisvědčil a žalobu proti jeho rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku předně namítly jeho nepřezkoumatelnost, neboť krajský soud se dle jejich názoru dostatečně nevypořádal s námitkou porušení § 2 a § 3 správního řádu v řízení před žalovaným spočívajícím v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nedostatečném zhodnocením skutečností významných pro posouzení věci. Krajský soud „*se s námitkami*

stěžovatelek vypořádal v podstatě pouze odkazem nebo zopakováním argumentace ministerstva, aniž by se stěžovatelkou a) uváděnými důvody skutečně věcně zabýval.“ Pro tyto vady řízení měla být rozhodnutí žalovaného krajským soudem zrušena a kasační stížnost je proto důvodná i podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaný opřel své rozhodnutí o nedostatečné množství podkladů, přičemž „*[s]těžovatelka a) navíc jasně uvedla relevantní důvody, pro které je případné přesídlení v rámci země problematické a staví ji i dceru do obdobné situace, jako případný pobyt v oblasti vlastního konfliktu. Zdůraznila pak opakovaně nebezpečí únosu stěžovatelky b) za účelem odejmutí orgánů a jejich následného prodeje. V důsledku absence relevantním podkladů a zjištění, tak ministerstvo a následně ani krajský soud neměli možnost objektivně posoudit hrozbu ohrožení života nebo jiné závažné újmy bezprostředně hrozící stěžovatelkám při návratu na Ukrajinu. Dle dalších informací, které má stěžovatelka a) k dispozici, je zde i hrozba o různých druhů ‚pomsty‘, na všech byť i jen zdánlivých sympatizantech separatistických tendencí, s níž se dá setkat napříč celou Ukrajinou a ochrany se nedá dovolat,neboť tyto tendence jsou státními orgány tolerovány. I když stěžovatelka tyto tendence nikdy neprojevila, má jasné indicie, že její přízvuk vzniklý v důsledku delšího pobytu mimo Ukrajinu, bude podnětem pro agresivní jednání vůči její osobě s ohledem na nastíněné tendence. S otázkou těchto hrozeb se pak nevypořádal ani Krajský soud ani správní orgán*“ (citováno včetně pravopisných chyb a překlepů).

[4] Stěžovatelky navrhly, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se dostatečně zabýval všemi důvody sdělenými stěžovatelkami v průběhu správního řízení. Za zákonný označil i rozsudek krajského soudu.

[6] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[7] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s., zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatelky spatřují důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu ve vztahu k otázce nebezpečí vážné újmy v případě jejich návratu na Ukrajinu.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a současně by postačovala i ke zrušení rozsudku kasační stížností napadeného; tuto námitku shledal nedůvodnou. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Absenci takto vytýčených požadavků Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Krajský soud naopak přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal na stranách 5 až 9 napadeného rozsudku, kde uvedl důvody, pro které považoval žalobní argumentaci stěžovatelek za lichou. Skutečnost, že se krajský soud se závěry žalovaného ztotožnil, sama o sobě nepřezkoumatelnost jeho rozsudku nezakládá.

[11] Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že v posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. K otázce nedostatečně zjištěného skutkového stavu se totiž Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 Azs 50/2003-89, ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 16. 11. 2005, čj. 6 Azs 139/2005-90, a ze dne 26. 2. 2008, čj. 2 Azs 100/2007-64. Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatelek nemá za to, že by se žalovaný, resp. krajský soud v této souvislosti dopustili jakéhokoli pochybení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, na jehož základě přehledným, srozumitelným a podrobným způsobem vyložil, proč stěžovatelky podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňují.

[12] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s.

[14] Ustanovenému advokátu se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, přiznává odměna za zastupování 4960 Kč za společný úkony právní služby při zastupování obou stěžovatelek (sepis kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 5260 Kč. Jelikož

ustanovený advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, Nejvyšší správní soud přiznanou odměnu navýšil o sazbu této daně ve výši 21 % na výslednou částku 6365 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu